

Robert Vannoy , Exodus to Exile, Lecture 10B

1 Samuel, Covenant Kingship, 1 & 2 Kings

Przejścia antymonarchiczne – odnowienie królestwa

Ten następny slajd podsumowuje domniemany antymonarchiczny podział tych pięciu fragmentów: wczesne źródło, 9:1-10:16 i 11:1-15; i późne źródło, rozdziały 8, 10 i 12. Zwróć uwagę na gwiazdkę w 11:1-15 i 10:17-21. 1 Samuela 11:1-15 to historia walki Saula z Ammonitami i jej następstwa — udania się do Gilgal, aby odnowić królestwo i obwołać Saula królem. Typowe dla biblistów głównego nurtu jest twierdzenie, że jest to jedna historia lub tradycja o tym, jak królestwo powstało w Israel, i jest to połączone z 1 Samuela 10:17-27, kiedy został wybrany przez losowanie. Następnie mówi się, że te dwie sprzeczne relacje zostały zharmonizowane przez wstawkę redakcyjną w 11:14, gdzie Samuel mówi: „Chodźmy do Gilgal i odnowmy królestwo”. „Odnów królestwo” to sposób na zharmonizowanie zamiast „ustanowienia królestwa”. Tylko kilka uwag: więcej informacji na ten temat znajduje się w twojej ulotce, ale myślę, że nie zamierzam zagłębiać się w to ze względu na czas, więc możemy przejść do innych rzeczy. Ale wróćmy do ulotki. Chcę poświęcić trochę czasu na rozdziały 12, 14 i 15.

1 Samuela 12:1-5 – Królowanie i struktura teokracji Jesteśmy na stronie 4 twojej ulotki, więc spójrzmy na 1 Samuela 11:14 do 12 :25. Spójrzmy najpierw na 12:1-25. 1 Samuela 12 opisuje wezwanie Samuela do Israelodnowienia wierności Jahwe z okazji wprowadzenia władzy królewskiej w strukturę teokracji. Wydaje mi się, że to właśnie dzieje się w 1 Samuela 12. Rozdział dzieli się na podrozdziały, które są tutaj wymienione. Najpierw wersety 1-5. Przeczytajmy te wersety, a następnie spójrzmy na komentarz. W wersetach 1-5 Samuel mówi do wszystkich Israel: „Usłuchałem wszystkiego, co mi mówiliście, i ustanowiłem nad wami króla. Teraz masz króla jako swojego przywódcę. Co do mnie, jestem stary i siwy, a moi synowie są tutaj z wami. Byłem waszym przywódcą od młodości aż do dnia dzisiejszego. Stoję tutaj. Złóżcie przeciwko mnie świadectwo przed Panem i Jego pomazańcem. Czyjego wołu zabrałem? Czyjego osła wziąłem? Kogo oszukałem? Kogo prześladowałem? Z czyjej ręki przyjąłem

łapówkę, abym zamknął oczy? Jeśli zrobiłem którąś z tych rzeczy, naprawię to. „Nie oszukałeś nas ani nie uciskałeś nas” – odpowiedzieli. „Nikommu nic nie wzięłeś z ręki”. Samuel powiedział do nich: Pan jest świadkiem przeciwko wam, a także Jego pomazaniec jest dzisiaj świadkiem, że nic nie znaleźliście w moich rękach. „On jest świadkiem” — mówili.

Myszę, że w tych wersetach Samuel zapewnia potwierdzenie własnej wierności przymierzu podczas poprzedniego sprawowania swojego urzędu, gdy przedstawiał ludowi tego, który miał przejąć odpowiedzialność królowania. Samuel był religijnym i cywilnym przywódcą narodu. On był sędzią, ale zwróćcie uwagę na to, czego on mówi, że nie zrobił, a czego, jak mówi, nie wziął. To z pewnością znalazło odzwierciedlenie w rozdziale 8, gdzie „król jak okoliczne narody” jest opisany jako ktoś, kto bierze. Samuel mówi: „Nie byłem takim przywódcą”.

1 Samuela 12:6-12 – Sprawiedliwe czyny Jahwe W 1 Samuela 12:6-12 Samuel wykorzystuje podsumowanie prawych czynów Jahwe w wydarzeniach z Wyjścia i okresu sędziów, aby sądowo ustalić apostazję Izraela w prośbie o króla. Innymi słowy, podsumowuje potężne czyny Pana w Israelimieniu, aby pokazać, że Israelnie było podstaw, by prosić o króla. Oto wersety 6-12: „Wtedy Samuel rzekł do ludu: „To Pan ustanowił Mojżesza i Aarona i wyprowadził waszych praojców z Egiptu... Teraz więc stańcie tutaj, ponieważ przedstawię wam przed Panem dowody wszystkich sprawiedliwych czynów dokonanych przez Pana dla was i dla waszych ojców. Po wejściu Jakuba Egiptwołali do Pana o pomoc, a Pan posłał Mojżesza i Aarona, którzy wyprowadzili waszych praojców Egiptu osiedlili ich na tym miejscu. Ale zapomnieli o Panu, Bogu swoim; zaprzedał ich więc w ręce Sysery, dowódcy wojsk Chasoru, w ręce Filistynów i króla Sas, Moabktórzy z nimi walczyli. Wołali do Pana i mówili: „Zgrzeszyliśmy; opuściliśmy Pana i służyliśmy Baalom i Asztartom . Ale teraz wybaw nas z rąk naszych wrogów, a będziemy ci służyć”.

Co zrobił Pan? Wysłał wybawicieli i wymienia niektórych sędziów, co jest

datowane na czasy samego Samuela, którego Pan posłał jako wybawiciela. „Wtedy Pan posłał Jeruba -Baala, Baraka, Jeftego i Samuela i wybawił was z rąk waszych nieprzyjaciół zewsząd, tak że żyliście bezpiecznie. Ale gdy zobaczyliście, że Nachasz , król Ammonitów, wystąpił przeciwko wam, powiedzieliście do mnie: „Nie, chcemy króla, który by nami rządził” – chociaż Pan, Bóg wasz, był waszym królem. robi — pokazuje wierność przymierzu Pana wobec Jego ludu przez poprzednie pokolenia i pokazuje, w jaki sposób powinni byli znaleźć swoje bezpieczeństwo, podążając za Panem i będąc Mu wiernymi, ale nie byli z tego zadowoleni. Więc ustanawia ich odstępstwo, prosząc o króla.

1 Samuela 12:13 – Nadszedł czas królestwa

Werset 13 stoi sam. Samuel wskazuje, że pomimo tego odstępstwa, Pan wybrał królestwo jako narzędzie swojej władzy nad swoim ludem. Czas królestwa nadszedł w suwerennym Bożym zamierzeniu. Tak więc werset 13 mówi: Oto król, którego wybrałeś, ten, o którego prosiłeś: „Patrz, Jahwe ustanowił nad tobą króla”. Zamierzeniem Pana było dać im króla.

1 Samuela 12:14-15 – Przymierze warunkowe

Chcę poświęcić trochę czasu na 1 Samuela 12:14-15. Pozwól mi przeczytać, co mam tutaj w twojej ulotce. Najpierw przeczytam wersety 14 i 15 w NIV. NIV mówi: „Jeżeli boicie się Pana, służycie mu i jesteście mu posłuszni, i nie sprzeciwiacie się jego przykazaniom, i jeśli zarówno wy, jak i król, który nad wami panuje, idziecie za Panem, waszym Bogiem – dobrze! Ale jeśli nie będziecie posłuszni Panu i sprzeciwiacie się Jego przykazaniom, jego ręka będzie przeciwko wam, tak jak była przeciwko waszym ojcom”. Myślę, że to, co masz tutaj, jest powtórzeniem tego, co możesz nazwać warunkowym przymierzem: jeśli robisz pewne rzeczy – bój się Pana, bądź mu posłuszny, nie buntuj się przeciwko Jego przykazaniu. Można powiedzieć, że ponowne sformułowanie tego warunku przymierza przy okazji włączenia władzy królewskiej do teokracji nabiera dodatkowego wymiaru . Interpretatorzy od dawna

zgadzają się co do tego, że werset 14 zawiera tylko gramatyczną klauzulę podrzędną protasis wyrażającą warunek „jeśli”. Ma tylko protazę i nie ma apodozy. Zwykle przyjęte tłumaczenie jest podobne do RSV i NIV. Teraz, jeśli spojrzysz na ekran, myślę, że King James tłumaczy to poprawnie. Tłumaczy to apodozą. W samym środku wersetu pojawia się to „wtedy” oznaczające apodozę. Widzisz, Biblia Króla Jakuba mówi: „Jeżeli boicie się Pana i służycie mu i jesteście mu posłuszni, nie sprzeciwiacie się jego przykazaniom, *wtedy* zarówno wy, jak i król, który panuje nad wami, będziecie trwać z mocą w Panu, waszym Bogu”. Ale jeśli spojrzysz na NIV i RSV, RSV mówi: „Jeżeli boicie się Pana i jesteście mu posłuszni, i nie buntujecie się przeciwko niemu, i jeśli zarówno ty, jak i król, który panuje nad tobą, nadal będziecie podążać za Panem, waszym Bogiem, ” dostarcza „będzie dobrze”. Tego nie ma w tekście hebrajskim; to dodaje. Innymi słowy, ma tylko tę protazę; tylko to „jeśli” przewija się przez cały werset i nie ma apodozy, „wtedy”. Apodosis zapewnia „będzie dobrze” w RSV. To jest w zasadzie to, co robi NIV: „Jeśli boisz się Pana, służysz mu i jesteś mu posłuszny, i nie sprzeciwiasz się jego przykazaniom, i jeśli zarówno ty, jak i król, który nad tobą panuje, idziesz za Panem, twoim Bogiem – [NIV mówi] dobrze!” „Dobry” nie występuje w tekście hebrajskim; to jest zapewnione.

Teraz wróć do swojej ulotki na górze strony 5, gdzie mam RSV. Ale zwróć uwagę na komentarze do drugiego akapitu na stronie 5: ostatnie zdanie „będzie dobrze” w RSV lub „dobrze” w NIV. Te nie występują w tekście masoreckim i muszą zostać dodane, aby uzupełnić zdanie. HP Smith zwrócił na to uwagę i taka jest logika tłumaczenia wersetów w ten sposób, mimo że nie jest to tak sformułowane w tekście hebrajskim. Smith zauważa: „Jeśli zaczniemy apodozę od *weki atem* jest to zwykle tłumaczone jako „wtedy” w środku wersetu, tak jak robi to Biblia Króla Jakuba” – jest to poprawne gramatycznie i tak właśnie czyta się po hebrajsku. Ale Smith uważa, że tłumaczenie tego w ten sposób powoduje nadmiarowość, ponieważ „sprawia, że są to identyczne twierdzenia: „Jeśli boisz się Jahwe i jesteś Mu posłuszny i nie buntujesz się przeciwko Jego przykazaniom, wtedy pójdziesz za Jahwe”. Widzisz, on jest mówienie, że to nie ma sensu; to redundancja. Tak więc wiele tłumaczeń i wielu komentatorów tradycyjnie po

prostu kontynuowało ten warunek przez cały werset i dostarczyło apodozę, której nie ma w tekście oryginalnym.

Teraz wydaje mi się, że jeśli porównasz 1 Samuela 12:14 z werselem 15, który jest tak naprawdę tym samym stwierdzeniem, ale w kategoriach negatywnych, a nie pozytywnych, jasne jest, że strukturalnie werset dzieli się w środku i jest protasis i apodoza. Werset 15 czytamy w NIV: „Ale jeśli nie będziecie posłuszni Panu, jeśli sprzeciwić się jego przykazaniom, jego ręka będzie przeciwko wam, tak jak była przeciwko waszym ojcom”. Powinno brzmieć: „wtedy jego ręka będzie przeciwko tobie”, tak jak w 14. Król Jakub ma „wtedy”: „jeśli nie będziesz posłuszny, to”. RSV mówi: „Jeżeli więc nie usłuchacie”. NIV mówi: „jeśli nie będziesz posłuszny” – nie umieszcza tam „wtedy”, ale sugeruje – „jego ręka będzie przeciwko tobie”. Wydaje mi się więc, że kiedy spojrzysz na werset 15, jego struktura jest taka sama jak werselem 14.

Oba wersety należy przetłumaczyć w ten sam sposób. Cóż, co to za różnica? Jakie znaczenie ma to, co się dzieje? Przejdźmy do sprzeciwu Smitha wobec tłumaczenia werselem 14 tak, jak robi to król Jakub z apodozą „wtedy” w środku werselem. Zastrzeżenia Smitha odnoszą się do jego zrozumienia wyrażenia: „Wtedy pójdziecie za Jahwe” — ostatniego wersu w wersecie: „Wtedy zarówno ty, jak i król, który panuje nad tobą, będziecie nadal podążać za Panem, waszym Bogiem”. Mówi, że to nadmiarowość, mówiąc to samo, co robi pierwsza część werselem.

Jednak to wyrażenie pojawia się w kilku innych miejscach Starego Testamentu: 2 Samuela 2:10, 15:13; 1 Królewska 12:20 i 16:21. Chcę się temu przyjrzeć, ponieważ we wszystkich tych miejscach zobaczysz to wyrażenie użyte do wskazania, że część ludu Izraela zdecydowała się pójść za konkretnym królem w sytuacji, w której istniała inna możliwa alternatywa. Spójrz na 2 Samuela 2:10. „Isz-Boszet, syn Saula, miał czterdzieści lat, gdy został królem Izrael, i panował dwa lata. Dom Judah jednak poszedł za Dawidem”. W języku hebrajskim jest to wyrażenie *ahar Dawid* : „Dom Judy był po Dawidzie”. Innymi słowy, masz decyzję pójścia za Dawidem, podczas gdy Isz-Boszet pozostał nad resztą narodu. Była alternatywa; Isz-Boszet i Dawid byli podzieleni pod względem lojalności . A Juda był „po Dawidzie. ”

Spójrzmy na 1 Królów 12:20: „Kiedy wszyscy Izraelici usłyszeli, że Jeroboam wrócił, posłali, wezwali go na zgromadzenie i obwołali go królem nad całym Izraelem. Tylko plemię Judah pozostało *po domu Dawida*”. NIV mówi „lojalny wobec domu Dawida”. To jest czas podziału królestwa, a Jeroboam króluje na północy; tylko Juda podąża za Dawidem, tylko Juda podąża za Dawidem. Juda jest nazywana „domem Dawida” w czasie podziału królestwa.

Spójrz na 1 Królów 16:21: „Wtedy Izraelici podzielili się na dwie frakcje; połowa poparła Tibniego, syna Ginatha, na króla, a druga połowa poparła Omriego”. Teraz to słowo „wspierany” jest w rzeczywistości „po”, więc połowa była „po Tibnim, synu Ginata”, a druga połowa była „po Omrim”. Tak więc po śmierci Zimriego Tibni i Omri byli podzieleni pod względem lojalności.

2 Samuela 15:13 jest o buncie Absaloma. Nie będę na to patrzeć, ponieważ brakuje nam czasu, ale mężowie izraelscy postanowili okazać wierność Absalomowi i uznać go za króla zamiast Dawida; ścigali *Absaloma*. To samo wyrażenie jest użyte w 1 Samuela 12:14 w środku wersetu.

Możliwość podzielonej lojalności [1 Samuela 12:14] – Przymierze warunkowe

Wyrażanie

lojalności wobec Jahwe Stosując takie rozumienie tego wyrażenia, można powiedzieć, że tutaj, w Gilgal, Izrael wkroczył w nową erę, w której warunek warunkowy starego przymierza nabrał nowego wymiaru. Co przez to rozumiem? Wraz z instytucją królestwa powstaje potencjał dla ludu, który ma podzieloną lojalność między Jahwe a ludzkim królem. Z tego powodu Samuel wezwał lud do odnowienia determinacji, by być posłusznym Jahwe i nie buntować się przeciwko Jego przykazaniom. Do tego właśnie odnosi się apodoza – aby pokazać, że nadal uznają Jahwe za swojego suwerena. Nie trzeba zatem wyciągać wniosku, że wyrażenie „Jeśli boisz się Jahwe, to pójdziesz za Jahwe” jest redundancją lub identycznym twierdzeniem. Jest to raczej wyrażenie podstawowego warunku przymierza w kategoriach nowej ery, w którą wkraczał Izrael. Jeśli Izrael boi się Jahwe, jest mu posłuszny i nie buntuje się przeciwko niemu, co zrobi?

Pokaże, że nadal uznaje Jahwe za swego zwierzchnika, mimo że w struktury teokracji wprowadzono ludzką królewskość. Israelnie może zastąpić swojej lojalności wobec Jahwe lojalnością wobec nowego władcy. To jest problem, który jest poruszany i to jest problem, który te tłumaczenia, z wyjątkiem Króla Jakuba, są niejasne.

Byłem członkiem komitetu pracującego nad New Living Translation. Umieściłem tam sformułowanie w Nowym Życiu: „Teraz, jeśli boicie się i czcicie Pana, i słuchacie Jego głosu, i jeśli nie buntujecie się przeciwko przykazaniom Pana, WTEDY zarówno ty, jak i twój król pokażecie, że rozpoznajecie Pana jako wasz Bóg”. To przewiduje potencjał podzielonej lojalności. Wydaje mi się, że to jest kwestia.

1 Samuela 12:16-21 W porządku, 1 Samuela 12:16-21: „Znak dany z nieba i prośba Samuela, aby zademonstrować powagę odstępstwa Izraela w prośbie o króla w miejsce Jahwe”. Samuel mówi w wersecie 16: „Spójrzcie, jak wielką rzecz uczyni Pan na waszych oczach! Czy to nie jest teraz żniwo pszenicy? Wzywam Pana, aby zesłał grzmoty i deszcz. I przekonasz się, jak złą rzecz uczyniłeś w oczach Pana, gdy prosiłeś o króla”. Wtedy Pan zesłał grzmot i deszcz, a lud poprosił Samuela, aby wstawił się za nimi, i tak się stało.

Było więc poważnym grzechem prosić o króla w miejsce Jahwe, gdyż wyrażało to pogardę dla wcześniejszych wybawień i brak zaufania do przymierza panowania Jahwe.

1 Samuela 12:23-25 – Rola Samuela w Nowym Porządku W 1 Samuela 12:23-25 na stronie 7, Samuel opisuje swoją stałą funkcję w nowym porządku. Zwróć uwagę, kiedy mówi w wersecie 23: „Co do mnie, nie jestem daleki od tego, abym zgrzeszył przeciwko Panu, nie modląc się za ciebie. Nauczę was drogi, która jest dobra i słusza”. Rozdział 12 jest często nazywany „przemówieniem pożegnalnym Samuela”. W rzeczywistości NIV używa tego nagłówka. To nie jest pożegnanie — Samuel nigdzie się nie wybiera w najbliższym czasie. On już nie będzie ich przywódcą cywilnym, ale będzie się modlił za ludzi i będzie ich pouczał; będzie pełnił rolę proroka. Mówi: „Pouczę was drogi dobrej i

śluszej”. Jaka jest droga, która jest dobra i słusza? To jest droga przymierza. I robi to, oczywiście, wzywając Saula do odpowiedzialności i ostatecznie go odrzucając.

Tak więc Samuel opisuje swoją własną stałą funkcję w nowym porządku i kończy swoje uwagi powtórzeniem głównych zobowiązań przymierza Izraela w wersecie 24, wzmocnionych groźbą przekleństwa przymierza rzuconego Izraelowi w przypadku odstępstwa. Werset 24 w dużym stopniu podsumowuje istotę zobowiązań przymierza Izraela. To świetny wiersz. Zwróć uwagę, co jest napisane: „Ale bój się Pana i służ mu wiernie z całego serca”. To jest ten fundamentalny obowiązek przymierza. Co to motywuje? „Rozważ, jak wielkie rzeczy On dla ciebie uczynił”. Jest jeszcze ten historyczny prolog, przypominający dobroczynne czyny wielkiego króla w imieniu swego ludu. Postanowienia znajdują się w wersecie 25: „Jeśli będziecie uporczywie czynić zło, zarówno wy, jak i wasz król zostaniecie zniszczeni”. To jest groźba przekleństwa przymierza.

1 Samuela 8-12 Podsumowanie – Odnowiona wierność Jahwe podczas inauguracji Saula

Na tym poprzestanę. Na stronie 7 znajduje się dość szczegółowe omówienie 11:14-15. Pominę to, ale myślę, że to, co masz w tej sekcji od 8 do 12, to grzech Izraela w żądaniu króla, determinacja Pana, że nadszedł czas na królestwo, Jego instrukcja dla Samuela, aby mianował tego króla, a następnie inauguracja panowania Saula w kontekście odnowienia wierności Panu w zgromadzeniu całego Izraela. Izrael odnawia swoją wierność Panu z okazji inauguracji Saula.

Jeśli spojrzysz na 1 Samuela 11:14-15, zamieściłem tam kilka krótkich komentarzy. 11:14-15 podsumowuje wszystko, co dzieje się w rozdziale 12. Czytasz w 11:14-15, że po zwycięstwie Samuela nad Ammonitami mówi do ludu: „Chodźcie, chodźmy do Gilgal i tam” — NIV mówi: „potwierdź swoją królewskość”. Myślę, że to złe tłumaczenie. Powinno być napisane „odnów królestwo”. To nie znaczy „potwierdzać”, tylko „odnawiać”. Pytanie brzmi: odnowić czyje królestwo? I myślę, że w kontekście jest to królestwo Jahwe. To jest odnowienie wierności Jahwe: „Pójdźmy do Gilgal i odnowmy królestwo”. Cały lud udał się więc do Gilgal”, a NIV mówi, „aby

zatwierdzić Saula jako króla w obecności Pana”. Nie mówi „potwierdź królestwo Saula”; jest napisane: „Ogłosili Saula królem”. Wybrali już Saula na króla, więc udali się do Gilgal, aby odnowić królestwo, królestwo Jahwe, i tam obwołali Saula królem. To nie jest odnowienie królestwa Saula w wersecie 14, ponieważ Saul nie został jeszcze zainaugurowany jako król; to inauguracja jego panowania. „Poszli więc do Gilgal i obwołali Saula królem w obecności Pana. Tam złożyli ofiary biesiadne przed Panem i Saulem, a wszyscy Izraelici obchodzili wielkie święto”.

Są teraz dwie dość istotne kwestie związane z tłumaczeniem, które właśnie poruszyłem. W ulotce jest więcej szczegółów — nie zamierzam cię za to pociągać do odpowiedzialności. Jeśli chcesz przeczytać to w ulotce, zobaczysz więcej szczegółów na ten temat. Ale poszli do Gilgal, aby odnowić królestwo i obwołać Saula królem. Składali ofiary biesiadne dla Pana. Saul i wszyscy Izraelici urządzili wielkie święto, którego szczegóły są szczegółowo opisane.

6. Samuel odrzuca Saula, 1 Samuela 13 i 15

W porządku, jeśli wrócisz do swojego zarysu, numer 6 brzmi: „Samuel odrzuca Saula, 1 Samuela 13 i 15”. W rozdziale 13 Filistyni ponownie zebrali się, by walczyć z Izraelem, a w wersecie 7 czytamy: „Saul pozostał w Gilgal, a wszystkie jego wojska, które z nim były, drżały ze strachu. Czekał siedem dni, według czasu ustalonego przez Samuela; ale Samuel nie przybył do Gilgal, a ludzie Saula zaczęli się rozpraszać”. Teraz to odniesienie do siedmiu dni ustalone przez Samuela jest odniesieniem wstecz do 1 Samuela 10:8. Kiedy Samuel namaszczał Saula, powiedział mu: „Zstąp przede mną do Gilgal. Z pewnością zstąpię do was, aby złożyć całopalenia i ofiary biesiadne, ale wy czekajcie siedem dni, aż przyjdę do was i powiem wam, co macie czynić”. Więc to jest sytuacja. Saul udaje się do Gilgal. Czekał tam siedem dni, a Samuel wciąż nie przyszedł. Dlatego w wersecie 9 Saul mówi: „Przynieście mi ofiarę całopalną i ofiarę biesiadną”. Saul złożył ofiarę całopalną, a gdy tylko skończył składać ofiarę, przybył Samuel. Więc nie czekał wystarczająco długo; było to jeszcze tego siódmego dnia. "Co ty zrobiłeś?" zapytał Samuela. Odpowiedział Saul: „Widząc, że ludzie się rozpierzchli, a wy nie

przybyliście w oznaczonym czasie... pomyślałem: Teraz Filistyni napadną na mnie w Gilgal, a ja nie zabiegałem o łaskę Pana”. Czułem się więc zmuszony złożyć ofiarę”. Odpowiedź Samuela w 1 Samuela 13:13 jest skierowana do niego: „Nie zachowałeś polecenia, które dał ci Pan, Bóg twój; gdybyś to uczynił, ustanowiłby twoje królestwo na wieki. Ale teraz twoje królestwo się nie ostoi; Pan wyszukał męża według swego serca i ustanowił go wodzem swego ludu”. Ponieważ więc Saul nie był posłuszny słowu proroka Samuela, tak jak go pouczone, Pan mówi mu, że nie będzie miał trwałej dynastii. W tym momencie nie zostanie usunięty ze swojego urzędu króla, ale nie będzie miał trwałej dynastii.

Rozdział 15 to kolejny rozdział, w którym Saul otrzymuje instrukcje od Pana za pośrednictwem Samuela. W pierwszym wersecie czytamy: „Rzekł Samuel do Saula: Ja jestem tym, którego Pan posłał, aby cię namaścić na króla nad swoim ludem izraelskim; więc posłuchajcie tego przesłania od Pana. Tak mówi Pan Wszechmogący”. Oto słowo Pana. „',„Ja ukarzę Amalekitów za to, co uczynili Izraelowi, kiedy napadli na nich, gdy wychodzili z Egiptu”. Pamiętajcie, patrzyliśmy na to. Byli w drodze na Synaj, Amalekici zaatakowali, a Pan powiedział do Jozuego: „Zapisz to”. Teraz instruuje Saula: „Atakuj Amalekitów; całkowicie zniszcz wszystko, co do nich należy, nie oszczędzaj ich, zabij mężczyzn, kobiety i dzieci, owce, bydło i świnie”. To jest *herem*, tak jak w Księdze Jozuego. Cóż, Saul atakuje Amalekitów, ale w wersecie 8 czytamy, że wziął Agaga żywcem, a 1 Samuela 15:9 oszczędził Agaga i najlepsze z owiec i bydła, tłuste świnie i wszystko, co było dobre. A Pan przychodzi i mówi do Samuela: „Smutno mi, że Saula uczyniłem królem, bo odwrócił się ode mnie i nie wykonuje mojego polecenia”. Dosłownie: „Nie usłuchał moich słów”. „Odwrócił się ode mnie” to to samo wyrażenie w 11:14, co oznacza, że nie jest on „według Pana”.

Dlatego Pan posyła Samuela, aby skonfrontował się z Saulem, a kiedy Samuel do niego dociera, zwróć uwagę na to, co Saul mówi w wersecie 13: „Saul powiedział:„, Niech cię Pan błogosławi! Wykonałem polecenie Pana”. Samuel nie był tym zachwycony i pyta: „Cóż więc to beczenie owiec w moich uszach, co to ryczenie bydła?” Następnie Saul uzasadnia to, mówiąc: „Żołnierze ich przyprowadzili [próbuję zrzucić

odpowiedzialność]; oszczędzili najlepsze z owiec i bydła, aby złożyć je w ofierze Panu” — zwróć uwagę na zaimek — „waszemu Bogu”. On nie mówi: „Mój Boże”. „Ale całkowicie zniszczyliśmy resztę”. Samuel tego nie akceptuje; werset 19: „Dlaczego nie byliście posłuszni Panu? Dlaczego rzuciliście się na grabież i czynicie zło w oczach Pana? „Ale byłem posłuszny Panu” — powiedział Saul. Próbuje się usprawiedliwiać.

Oto różnica między Saulem a Dawidem. Dawid zrobił kilka złych rzeczy, ale za każdym razem, gdy spotykał go prorok, nie szukał wymówek, nie próbował zrzucić winy, przyjmował odpowiedzialność i żałował. Saul tego nie robi. A Saul mówi w 1 Samuela 15:20: „Byłem posłuszny Panu. Poszedłem na misję, którą wyznaczył mi Pan. Całkowicie zniszczyłem Amalekitów i sprowadziłem ich króla Agaga. Żołnierze zabrali owce i bydło z grabieży, najlepsze z nich poświęcono Bogu, aby złożyć je w ofierze Panu, Bogu twemu, w Gilgal” – zauważ, znowu „twój Bóg”.

To tak, jakby przejście przez te rytuały w jakiś sposób całkowicie to usprawiedliwiało. Odpowiedź Samuela jest klasycznym stwierdzeniem o stosunku ofiary do posłuszeństwa. W 1 Księdze Samuela 15:22 mówi: „Czy Pan ma takie samo upodobanie w całopaleniach i ofiarach, jak w słuchaniu głosu Pana? Lepsze jest posłuszeństwo niż ofiara, a posłuszeństwo lepsze niż tłuszcz baranów. Albowiem bunt jest jak grzech wróżbiarstwa, a pycha jak zło bałwochwalstwa. Ponieważ odrzuciłeś słowo PANA, odrzucił cię jako króla”. To wraca do warunku przymierza z 12:14, aby być posłusznym, a nie buntować się. Saul zbuntował się, a potem próbował to usprawiedliwić. Z tego powodu Pan mówi: „Odrzuciłem cię jako króla”.

Już w następnym rozdziale, 1 Samuela 16, Samuel otrzymuje polecenie namaszczenia następcy Saula, którym jest Dawid. Pozostała część 1 Księgi Samuela opisuje spadkową spiralę Saula i powstanie Dawida. Tak więc na końcu księgi Saul umiera, odbierając sobie życie w bitwie z Filistynami. Następnie w 2 Samuel Dawid obejmuje tron.

VII. Podzielone królestwo

A. 1 i 2 Księga Królewska B. 1 i 2 Księga Kronik

Tym komentarzem zakończę dyskusję o Samuelu. Chcę przejść do rzymskiej

cyfry VII. w twoim zarysie „Podzielone królestwo”. A. to „1 i 2 Księga Królewska”, a B. to „1 i 2 Księga Kronik”. Chciałem zamknąć naszą dyskusję, mówiąc kilka rzeczy o królach i prorokach pod tym nagłówkiem podzielonego królestwa. Dawid oczywiście panuje przez cały 2 Księgę Samuela. W 1 Księdze Królewskiej 1 i 2 otrzymujesz przejście do panowania Salomona. Następnie masz panowanie Salomona do 1 Krl 11, ale w 1 Krl 12 masz przejście do podzielonego królestwa. Następnie masz Roboama na południu i Jeroboama na północy. Roboam jest w linii Dawida, a Jeroboam nie jest w linii Dawida. Więc to jest podzielone królestwo tutaj, podzielone w 931 pne

1. a. Nazwa i zakres księgi [1 i 2 Królewska] W części „1 i 2 Królewska” a. to „Nazwa i zakres księgi”. Pamiętaj, że kiedy rozmawialiśmy o imieniu Samuel, wspomniałem, że pierwotnie była to jedna księga, która została później podzielona, co zakończyło się śmiercią Saula. Tradycja mówi nam, że Księga Królewska była pierwotnie również jedną księgą. Septuaginta podzieliła zarówno Księgę Samuela, jak i Księgę Królów na dwie księgi i nazwała je „O królestwach” 1, 2, 3 i 4. Wulgata zmodyfikowała to do Księgi Królewskiej 1, 2, 3 i 4. Wspomniałem o tym wcześniej przy omawianiu Księgi Samuela. Czasami komentarze będą dotyczyć Królów 1, 2, 3 i 4. Powinieneś być tego świadomy. Znamy te księgi jako 1 i 2 Księgę Królów oraz 1 i 2 Księgę Samuela. 1 i 2 Króle byliby Królami 3 i 4 w tradycji łacińskiej Wulgaty. Ale jak wspomniałem przed chwilą, księga zaczyna się od przejścia od rządów Dawida do Salomona, a kończy na relacjach ostatnich królów Judy — Jehojachina i Sedekiasza, którzy obaj zostali wzięci do niewoli na wygnaniu babilońskim. Kings rozpoczyna się ostatnim rokiem panowania Dawida. Następnie pokazuje, jak Izrael podzielił się pod koniec panowania Salomona, a następnie, jak Królestwo Północne ostatecznie padło pod panowaniem Asyrii, a Królestwo Południowe zostało pokonane przez Babilończyków. Więc książka obejmuje okres około 400 lat, od około 970 pne do 586 pne To jest około 400 lat.

Jeśli chodzi o daty, 931 pne jest ważną datą – ktoś wie, co to jest? To jest podział królestwa, z przejściem do podzielonego królestwa po panowaniu Salomona w 931 pne 721 i 586 to dwie pozostałe ważne daty. 721 pne to upadek Northern

kingdomAsyryjczyków, a 586 pne to upadek królestwa południowego, Judy, pod panowaniem Babilończyków. Daje to szeroką strukturę chronologiczną.

Autor Królów jest nieznany. Wydaje się, że jest to ktoś żyjący w czasach Jeremiasza, który miał dostęp do zapisów dotyczących panowania wcześniejszych królów. Ale nie wiemy, kim jest autor.

2. Cel królów

Numer 2. w twoim zarysie to „Cel królów”. Spójrz na swoje cytaty na stronie 56. Jest tam akapit dotyczący 1 i 2 Księgi Królewskiej autorstwa Gleasona Archera, który mówi: „Tematem tych dwóch ksiąg było wykazanie na podstawie historii Izraela, że pomyślność narodu ostatecznie zależała od szczerości o jego wierności przymierzu z Jehową i że sukces każdego władcy miał być mierzony stopniem przestrzegania przez niego konstytucji Mojżeszowej i utrzymywania przez niego czystego i chwalebnego Boga świadectwa przed ludem. Celem tego było przedstawienie tych wydarzeń, które były ważne z punktu widzenia Boga i Jego programu odkupienia. Autor nie miał zamiaru gloryfikować Israelbohaterów z motywów nacjonalistycznych. Pomiął więc nawet te przemijające dokonania, które miały mieć wielkie znaczenie w oczach świeckich historyków. Jego głównym celem było pokazanie, jak każdy kolejny władca odnosił się do Boga i swojej odpowiedzialności wynikającej z przymierza”.

Pamiętacie, jak powiedziałem, że głównym tematem 1 i 2 Księgi Samuela jest królestwo przymierza? Temat ten przechodzi do 1 i 2 Księgi Królewskiej. Królowie ci zostali ocenieni na podstawie ich wierności przymierzu. To jest ta perspektywa, która naprawdę biegnie od Jozuego poprzez Sędziów, Samuela i Królów i jest to perspektywa Deuteronomiczna.

Ze względu na znaczenie tej perspektywy przymierza wydaje się, że rola proroków w stosunku do różnych królów jest mocno akcentowana. Królowie, których potraktowano najdokładniej, to ci królowie, w których historii prorocy pełnili ważną funkcję. To prawda, niezależnie od tego, czy stosunki są wrogie, czy korzystniejsze. Na przykład za panowania Jeroboama I konfrontuje się z nim prorok Achiasz . Z Achabem,

królem, który sprowadził na Northern Kingdom manowce, pamiętasz, kto był prorokiem? Eliasz. Istnieje wiele rozdziałów poświęconych panowaniu Achaba ze względu na dominację Eliasza. Mając bardziej przychylny stosunek do króla, myślisz o Ezechiaszu, gdzie Izajasz miał duży wpływ na jego życie i panowanie. Pamiętaj, że relacje między królami a prorokami zostały naprawdę ustanowione przez Samuela. Samuel był prorokiem i narzędziem Boga w ustanawianiu władzy królewskiej. Przyjrzelśmy się temu tekstowi, w którym Samuel powiedział: „Nauczę cię postępować właściwie”. To właśnie czynili prorocy zarówno dla królów, jak i dla ludu. W Izrael, król był zawsze odpowiedzialny przed prorokiem.

Achab i Eliasz W rezultacie w 1 i 2 Księdze Królewskiej znajduje się opis tego okresu czasu, w którym Królowie są sądzeni według miary ich wierności zobowiązaniom przymierza. Wspomniałem na początku tego kursu, że widzisz tę perspektywę u kogoś takiego jak Omri i jego syn Achab. Omri był bardzo znaczącym królem. Kroniki asyryjskie nazywały Izrael „ziemią Omriego” wieki po jego założeniu. To on założył Samarię jako stolicę Królestwa Północnego. Miał dynastię, która przetrwała kilka pokoleń. Jest on opisany w 1 Król. 16:23-28. Dano mu tylko sześć wersetów. Niewiele się o nim mówi. Ale jego synowi Achabowi poświęca się wiele uwagi, ponieważ Achab jest tym, który sprowadził Izraela na manowce, by czcił Baala i Asztoret zamiast podążać za Panem. To za panowania Achaba Eliasz zostaje wyniesiony na proroka i masz wszystkie te historie interakcji między Eliaszem i Achabem.

Ezechiasz i Jozjasz Ale jeśli spojrzysz na ocenę królów, znajdziesz bezwarunkową aprobatę tylko dwóch królów, obu z Judy, a są to Ezechiasz i Jozjasz. Ezechiasz jest w 2 Krl 18-20, a Jozjasz w 2 Krl 22-23. Pewna liczba ma kwalifikowaną aprobatę, w której oni szli drogą swojego ojca Dawida, ale – i wtedy macie kwalifikację – ale oni nie usunęli wyżyn ani czegoś w tym rodzaju. Najsilniejsza dezaprobata dotyczy Achaba na północy i Manassesza na południu. Otrzymujesz więc tego rodzaju ocenę królów o najwyższym stopniu niewierności u Achaba i Manassesza oraz najwyższym stopniu

wierności u Ezechiasza i Jozjasza.

Upadek królestw Myślę, że końcowym rezultatem Księgi Królewskiej jest pokazanie Bożej sprawiedliwości w doprowadzeniu do upadku zarówno Północnego, jak i Południowego Królestwa. Znajdujesz to dość dobrze opisane w 2 Krl 17. Czytasz w 2 Krl 17:5, „ Król asyryjski najechał cały kraj, pomaszerował przeciwko Samarii i oblegał ją przez trzy lata. W dziewiątym roku Ozeasza król asyryjski zdobył Samarię i deportował Izraelitów do Asyrii. [Zwróćcie teraz uwagę na to, co następuje, co wyjaśnia, dlaczego tak się stało.] Osiedlił ich w Halach , w Gozan na wyspie Habor Riveriw miastach Medów. Stało się to wszystko dlatego, że Izraelici zgrzeszyli przeciw Panu, Bogu swemu, który ich wyprowadził z Egiptu spod władzy faraona, króla Egiptu. Czcili innych bogów i postępowali zgodnie z obyczajami narodów, które Pan wypędził przed nimi ”. W wersecie 9 Izraelici postępowali przeciwko Panu, swojemu Bogu, co było niewłaściwe. Werset 10, ustawili święte kamienie i słupy Asztoret. Werset 12, oni czcili bożki, a Pan powiedział, że nie powinni byli tego robić. W wersecie 13 Pan ostrzegł Izrael przez Judahwszystkich proroków i widzących: „Odwróćcie się od waszych złych dróg i przestrzegajcie moich przykazań”. Werset 14, lecz oni nie chcieli słuchać i byli tak samo uparci jak ich ojcowie, i nie zaufali Panu, Bogu swemu.

Wygnanie 2 Królewska 17:15 podsumowuje to: dlaczego wygnanie? „Odrzucili jego postanowienia i przymierze, które zawarł z ich ojcami, i ostrzeżenia, które im dał. Poszli za bezwartościowymi bożkami i sami stali się bezwartościowymi. Naśladowali otaczające ich narody”. To jest esencja. To jest powód wygnania. Więc co się stało? Czytasz w wersecie 16: „Wtedy Pan rozgniewał się na Izraela i usunął ich sprzed swego oblicza”. Widzicie, to jest wygnanie Królestwa Północnego i upadek Samarii; ale co z Judą?

Juda dołącza do wygnania dopiero jakiś czas później pod rządami Babilończyków, kiedy władza w Mezopotamii przeszła od Asyryjczyków do Babilończyków, ale jest to ten sam problem. W rozdziale 17 Juda ostrzega. Mówi, że pozostała tylko Juda i nawet

Juda nie przestrzegała przykazań Pana, Boga swego. Przestrzegali zasadniczo tych samych praktyk, które wprowadził Izrael. Dlatego Pan odrzucił cały lud Izraela. Udręczył ich i wydał w ręce grabieżców, i odrzucił ich od swego oblicza.

Więc to jest wyjaśnienie, dlaczego Izrael poszedł do niewoli. Jeśli chodzi o strukturę książki, myślę, że pomoże to w zrozumieniu jej zawartości. Kiedy dojdiesz do okresu podzielonego królestwa, będzie to synchroniczne panowanie królestwa północy i południa. Jest to trochę trudne do ustrukturyzowania, ale to da ci szeroką strukturę. Pierwsze 11 rozdziałów 1 Księgi Królewskiej to Salomon i zjednoczone królestwo pod jego rządami, a następnie w 1 Król 12 masz podzielone królestwo z Rechoboamem na południu i Jeroboamem na północy w 931 pne. Jeśli przejdiesz od 1 Królów 12 do 2 Królów 17, rozdział, który właśnie obejrzelśmy, to podzielone królestwo aż do upadku Samarii w 721 rpn. Następnie w 2 Król. 18-25 następuje kontynuacja samej Judy po upadku Izraela aż do upadku Judy na końcu księgi. Daje to ogólną strukturę treści 1 i 2 Księgi Królewskiej.

1 i 2 Kroniki: Perspektywa przyszłości, po wygnaniu i skupienie się na linii Dawida, świątyni i odrodzonej społeczności

Przejdźmy do 1 i 2 Kronik. Pozwolę sobie tutaj na kilka uwag. Myślę, że często pojawia się pytanie, jaka jest różnica między 1 i 2 Królami a 1 i 2 Kronik? Dlaczego masz te dwie książki, które w dużym stopniu się pokrywają? Myślę, że podstawowa różnica polega na tym, że Kings działa retrospektywnie; adresowana jest do potrzeb społeczności na uchodźstwie. Wyjaśnia tym ludziom powód ich stanu — powód, dla którego są na wygnaniu. Kroniki mają inną perspektywę. Chronicles wychodzi naprzeciw potrzebom odrodzonej społeczności, która powróciła z wygnania. Podkreśla to, co stanowi podstawę dla tych, którzy powrócili z wygnania, aby rozpocząć proces odbudowy na solidnych podstawach po powrocie z wygnania babilońskiego.

Teraz, mając na uwadze tę ogólną myśl, jakie są punkty Kronik, które stanowią podstawę dla tych, którzy wracają z wygnania, aby budować na przyszłość? Pierwszy główny nacisk położony jest na panowanie Dawida i jego następców w Judzie. To staje

się centralnym punktem i jest obecne od początku 1 Kronik, gdzie masz materiał genealogiczny. Pierwszym odnotowanym plemieniem jest plemię Judy. W plemieniu Judy dom Dawida jest podkreślony w całym rozdziale 3, który śledzi pokolenia Dawida. Skupiono się więc na Dawidzie, a stosunkowo mało uwagi poświęcono innym plemionom. Myślę, że to, co robi autor, podkreśla nadzieję na obiecanego Mesjasza, o którym pierwsi prorocy mówili, że jest wspierany w linii Dawida i obiecany w przymierzu Dawidowym w 2 Samuela 7, powtórzonym w 1 Kronik 17.

Skupiamy się więc na Davidzie i jego linii na przyszłość. Z tego powodu jest bardzo mało wzmianek o Królach Północy. To tylko królowie rodu Dawida. Królowie północy są wymieniani tylko w związku z sytuacjami, w których biorą udział w czymś, co dzieje się na południu. Nie ma nawet wzmianki o upadku królestwa północnego. Linia Dawida, mimo że została obszernie omówiona, nie opisuje spraw rodzinnych Dawida, incydentu z Batszebą i wszystkich jego następstw, upadku, który nastąpił w życiu Dawida i jego rodziny w wyniku tego. Dawid jest przedstawiony jako przykład prawdziwego teokratycznego króla dla mesjańskiego króla, który miał nadejść.

Tak więc kładziesz nacisk na Dawida i jego dom, kładziesz nacisk na świątynię i jej służbę jako dziedzictwo pozostawione odnowionej społeczności przez dom Dawida. Odbudowana świątynia i jej ciągła służba są postrzegane jako dowód, że Bóg nie skończył ze swoim ludem; wciąż istnieje przyszłość dla jego ludu.

Trzecim naciskiem dla przywróconej społeczności jest znaczenie posłuszeństwa prawu i prorokom, co jest podkreślane przez zwrócenie uwagi na temat boskiej zemsty. Mam na myśli to, że kronikarz, opisując rządy różnych królów, podkreśla, że grzech przynosi sąd, podczas gdy posłuszeństwo przynosi błogosławieństwo i pomyślność. Koncepcja ta, ukazana za panowania królów judzkich, ma być fundamentem, na którym naród ma budować po powrocie z wygnania.

Tak więc Kings jest bardziej retrospektywny, wyjaśniając ludziom na wygnaniu, dlaczego tam są. Kroniki są bardziej perspektywiczne, kładą podwaliny pod przywróconą społeczność po wygnaniu.

Przepisywane przez Diane Tarr
Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta
Edycja ostateczna autorstwa Elizabeth Fisher
Ponownie opowiedziane przez Teda Hildebrandta